Syndikalisten

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse.

Nr. 4. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl, | 15. Juni. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. Ansvarsh. Johs. Mortensen. | 1909.

Arbejdsslaver.

Arbejdshedsløsheden er for det kapitalistiske Samfunds Storspekulanter Efteraar og Vinter. Begyndelsen af en Opgangsperiode er som Foraaret, hvor Sæden lægges i Jorden, og Slutningen af en saadan Periode som Høsten, hvor Sæden køres hjem. Som der om Foraaret bliver travlt paa Landet, er der i Begyndelsen af en Opgangsperiode travlt overalt i Industrien; den begynder ganske smaat, men Arbejdet forceres mere og mere, Travlheden bliver stadig større og større og der sættes fuld Kraft paa overalt.

Naar Spændingen saa er paa det højeste, da er de saakaldte gode Konjunkturer ved deres Afslutning, og da er det Høst for Storkapitalisterne. Arbejdsslaverne er færdige med at køre de Værdier, de har frembragt, hjem i Kapitalisternes Lader. Magasiner og Lagere bliver fyldte, den Udsæd, der blev saaet, har givet rigeligt Udbytte, alt er bjærget ind i Kapitalisternes rummelige Lader. Høsten er forbi, Arbejdslaverne har man ikke mere Brug for, og Arbejdsløsheden begynder. Kapitalisterne har Brug for den, den er Vinteren til Opretholdelse og Forhøjelse af Prisen paa de Varer, som Magasinerne bugner af, den er Forberedelsen til det næste Foraar, den næste Høst, hvor Profitten skal være endnu større. Alt det finder Slaverne, Arbejderne, sig i som noget, der ikke kan være anderledes og man bøjer Nakken for Sultepisken. Kun naar den har været svunget et længere Stykke Tid over Hovederne paa dem, er der nogle enkelte, som begynder at knurre; de vil arbejde, men andet og mere vil de heller ikke.

Arbejderne kan ikke tænke sig, at de er skabte til andet end at være Trældyr i Kapitalisternes Trædemølle; den Tanke falder dem ikke ind, at de Varer, som de selv har frembragt, er deres egne, men som andre har gjort sig til Herre over, og at det er deres naturlige Ret at sætte sig i Besiddelse af disse Varer. Det er umuligt for dem at tænke en saadan Tanke ud. Arbejderne maa være i Besiddelse af en Slavenatur, som de har indsuget med Modermælken; men naar de nu har gjort en Smule Kvalm, fordi de ikke kan faa Lov til at trælle videre, og det bliver en Smule generende for Slaveherrerne, og det ikke endda kan betale sig for disse at lukke Trædemøllen op og lade Slaverne gaa der ind, saa skal der nok findes paa Midler til at lukke Munden paa dem, som knurrer. Man laver for Eksempel en Lov, som tilkender Slaverne et mindre ugentligt Beløb indenfor et vist Tidsrum, og hvor Rationerne er saa smaa, at de er ganske utilstrækkelige til det allernødvendigste til Livets Ophold, men det hjælper. Straks forstummer den Knurren og Utilfredshed, som hørtes, og Slaveherrerne betragter med Tilfredshed Virkningen af en saadan Lov.

Man ser, hvorledes Slaverne indbyrdes slaas om Fordelingen af de Smuler, den indehelder, og er der en, som har forstaaet at tilegne sig en Smule mere end de andre, bliver han straks angivet til Slaveherren eller Slavefogeden, som administrerer Loven, og disse finder straks Anledning til yderligere at vanskeliggøre Adgangen disse Naadegaver og Almisser, som man har givet Navn af Lov og Ret.

Arbejdsløse! Slave som du er! Din Tankes Horisont maa være meget indskrænket, naar du vedblivende finder dig i den elendige Tilværelse, du fører. Hvornaar vil du vaagne af den Sløvhedens og Dvaskhedens Slummer, hvori du nu lever? Hvornaar vil dit Hoved føde den Tanke, som af Naturloven er fostret i hvert Menneskes Hjærne: Retten til at leve Livet og nyde dets Goder. Kan Arbejdsløsheden ikke være Fødselshjælperske for denne Tanke og vække dig op af din Slummer, er der intet der kan.

Ser du da ikke det Løgnens Spindelvæv for dine Øjne, som det kapitalistiske Samfunds Ederkop daglig spinder og hvori du hildes mere og mere.

Riv det bort med din kraftige Haand, stræk din Krop, saa du kan føle dine Musklers Styrke; lad din Tanke søge frigjort om i Universet, og du vil ikke mere bøje Nakken for Slaveherrens, Kapitalens Sultepisk, naar han svinger den over dit Hovede.

Da vil du rive den ud af hans Haand derved, at du sætter dig i Besiddelse af de Varer og Værdier, du selv har frembragt.

Lær at vurdere dit Menneskeværd og din Ret til Livet, og du vil afkaste Slaveaaget, som nu hviler paa dine Skuldre. Du er i Besiddelse af Herkuleskræfter, som blot skal trænes i de frie Tankers vaargivende Sol. Den vil faa Blodet til at rulle hurtigt og kraftigt i dine Aarer, saa de vil svulme og sprænge dine Slavelænker, og da er du fri!

H. P. Willumsen.

Mit Had.

Alt i svundne Tider,
som den bluseklædte Knægt
med de tvende Lispunds Vægt,
følte jeg mig som en Fremmed;
sky og stille, sjældent glad,
spired' dulgt mit Had.

Og naar stundom Glæden
fyldte mig en stakket Stund,
svandt den brat, jeg følte kun
angstfuld: Du ej ligner andre
pæne Folk fra Land og Stad —
derved steg mit Had.

Siden hen da Tanken
dømmeklart saa hver en Ting:
Skændsel, Uret rundt omkring,
Mands og Kvindes Armodskampe,
Barnets hæse Skrig om Mad,
det gav Kraft mit Had.

Nu jeg hæver Fanen
over Proletarers Lig,
dræbt ved Lovens Magt og Svig.
Flammestærkt mod Vold, Tyranner,
stedse lyde vil mit Kvad:
Leve skal mit Had!

Li—ping.

Kamp paa Liv og Død.

Naar jeg skriver et Par Ord i dette Blad til Fordel for Danmarks Forsvarsvæsen, saa vil nok de fleste af Læserne udbryde: »Det er en gal Gade, du er kommen ind i!« Men jeg haaber, at naar jeg er færdig, saa vil én eller anden indrømme »at der kan være noget i 'et«. Og da er jeg tilfreds.

Omtrent alle Arbejdere indrømmer, at i Kampen mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne gælder ikke alene Forhandling og Voldgiftsdomstole. **Der maa staa en Magt bag ved.** En Magt, der til syvende og sidst kan sætte **noget** ind paa Spørgsmaalet som Kampen drejer sig om. Dette **noget** er »Liv eller Død«, selv om der ikke flyder Blod. Den langsomt hentærende, sultende og fortvivlede »Kamp for Tilværelsen« er lige saa vel **Livs-Indsats** som Kampen paa Valpladsen. Ja — maaske mange vilde foretrække den sidste, hvis de kunde overse den førstes sikre Trampen ihjel. Det vilde jeg i al Fald.

Det er meget naturligt, at **Kamp** for Tilværelsen finder Sted, da den eksisterer overalt i Naturen, ogsaa mellem Arterne. Hvorfor skulde Menneskene saa være udenfor alle Regler?

Naar denne »Kamp« eller »Magt« indrømmes (og indrømmes den ikke, da er jo f. Eks. Strejke eller lign. meningsløst), da er vi paa Vej til Forstaaelse.

Naar det til syvende og sidst »Kamp« det drejer sig om mellem Arbejdsgivere og Arbejdere — mon det net ikke til sidst er »Kamp«, det drejer sig i om mellem Nationerne —? Mon ikke vevei, bejdsgivere og Arbejdere, Tyske s. Be- Svenskere o. s. v. er gjorte af eler- me Stof og und de samme Na- turlove —?

Livet er længe der kun spilles om Peberne kan der nok enes fredeligt om for Spillet. og det kan foreg

naar det er Livet eller »Livet gennem Slægten« Indsatsen gælder, saa findes der ingen evige Regler for Spillet, da ender det uvægerligt med, at Brikkerne slaas overende, selv om det aldrig saa meget kaldes for Slagsbroder-Moral og de modsatte Standpunkter indsukres i følsomme Tarmaader.

Der findes en Masse Overgangsformer, Skaktræk, før Kampen overgaar til det blodige — det aabenbare »Liv eller Død«. Disse Overgangsformer finder man hos Arbejdsgiverne og Arbejderne i smaa Arbejdskonflikter, hvor den ene søger at opnaa en Fordel fra den anden, som maaske ofte kun drejer sig om en Mundfuld Mad (Pebernødder); men denne Mundfuld Mad kan jo netop godt betyde en Svækkelse af Livskraften for den, det gaar ud over, især hvis det gaar lidt ofte paa. Selvfølgelig spilles der efter Reglerne saa længe det kun drejer sig om en Mundfuld Mad; men naar den ene Mundfuld er blevet til, at Sulten skriger i Tarmene og Knoklerne viser Dødens Ansigt hos Familie og Børn, saa gælder ingen **Regler** længere.

Mellem Nationerne er Spillet mere indviklet, det ytrer sig i Nutiden, hvor Kapitalismen er »Alfa og Omega«, nærmest økonomisk, i Handels- og Toldpolitik. Ethvert Land søger at vinde saa megen økonomisk Fordel som muligt for sine Medlemmer. Det Land, der er eller har været daarligt ledet, kommer i Afhængighedsforhold til de andre. Dets Medlemmer forarmes, udsultes og svækkes til det maaske uddør som Nation, hvis det ikke har Livskraft nok til at bryde Lænkerne og kaste Brikkerne i Hovedet.

Et illustrerende Eksempel har vi lige ved Haanden i Danmarks Stilling. Vi har i Løbet af en Menneskealder (30 Aar) paadraget os en Gæld til Udlandet af 800 Mill. Kr. Den sluger alene til Forrentning en Eksport af ca. 32 Mill. Pd. Smør. Bliver vi saaledes ved et Par Menneskealdre, er vi økonomisk saa langt nede, at alle ikke kan spise sig mætte hver Dag og faa Smør paa Brødet. Da er vi netop i den Stilling, som et Par himmelvendte Blikke eller en friskfyragtig Vits ikke kan klare. Da er vi inde paa Spørgsmaalet »være eller ikke være«, Kampen paa »Liv eller Død«, og da er det rart at have en pansret Næve at vifte med, i Stedet for en Fredstraktat. Jeg aner ikke, hvad »Magt« der skal staa bagved den sidste. Det maa være en ekstraordinær guddommelig Magt, som jeg ikke tror paa, selv om den udstyres med det smukke Navn »Kulturen«.

Akkurat det samme gør sig gældende indenfor Nationen i Kampen mellem Kapitalismen og de Besiddelsesløse. Saa længe Parlamentarismens drabelige Pe[illegible]rnøddekampe udkæmpes, holdes Reg[illegible]e for Skaktrækkene efterrettelig; [illegible] naar den ene Part ser, at Reglerne [illegible]ans Disfavør og at det stadig gaar [illegible], naar han mærker Dødens Skygg[illegible]ndre om mellem sin Slægt, da bryder [illegible]an sig kun lidt om alle »Regler«. Da gælder det for ham at »være eller ikke være«, »Liv eller Død«, og da er det kart at have lidt at vifte med, i Stedet [illegible] at tro paa Stemmesedlens guddom[illegible] Magt.

Der bliver ofte indvendt mod »Militæret«, at det opretholdes for at holde Underklasserne nede.

Som jeg har søgt at vise er det absolut ikke rigtigt; derimod skal jeg gerne indrømme, at Overklassen regner med det som en Magt i deres Favør mod Underklassen. — Men for hvem der vil vinde frem og leve her i Verden gælder det nu en Gang at regne med Forholdene som de er og ikke henflytte sig i en Drømmeverden.

I de Forhold, jeg har nævnt, nytter ikke »Den store Bøjgens«: »Gaa uden om«. Der gælder det kun: »Tværs igennem« — »Haardt mod haardt«.

Max Bækkelund.

Svar til Kamp paa Liv og Død.

Uagtet hosstaaende Artikels Tendens er ganske modsat vort antimilitaristiske Program, har vi ikke betænkt os paa at optage den, dels fordi den med sit noget blandede Indhold er baade livlig og læseværdig, og dels giver den sikkert i sit Syn paa Militarismen Udtryk for i hvert Fald nogle Arbejderes Mening.

Hvis det kan tilfredsstille Dem, Hr. Bækkelund, skal jeg gærne indrømme, »at der kan være noget i 'et«, men jeg maa skynde mig at tilføje: »dog kun i noget a 'et«; og desværre sidder alligevel Logiken, trods Deres bedste Vilje, i en Krog og græder.

Jeg er fuldstændig enig med Dem i, at under Kampen mellem Arbejdsgivere og Arbejdere maa der bag alle Overenskomster staa en Magt, som sætter noget ind paa Spørgsmaalet. Men naar De umiddelbart derefter paastaar, at Kamp for Tilværelsen er meget naturlig for Menneskets Vedkommende, da er jeg grunduenig med Dem. Kamp for Tilværelsen er **kun** naturlig — og finder kun Sted udenfor det menneskelige Samfund — hvor der mangler tilstrækkelig Næring; og naar Dyre- og Plantearter ødelægger eller opæder hverandre, da er det kun fordi den ene Part udgør Ernæringen for den anden. Kampen forekommer hyppigst mellem Arterne, langt sjældnere blandt Individerne indenfor samme Art.

Med Hensyn til Mennesket burde denne Kamp for længe siden være ophørt, den kunde og burde være forvandlet til Leg. Hvis blot en ringe Brøkdel af den alle Mennesker iboende Arbejdsevne anvendtes af hver arbejdsdygtig med fuld Udnyttelse af den udmærkede agrariske og industrielle Teknik, udelukkende med Behovet for Øje, da vilde i samme Øjeblik Kampen om Brødet være ophørt.

Ydermere er det jo ingenlunde fordi Samfundet mangler Ernæring, at Tusinder og atter Tusinder dør direkte og indirekte af Sult. Nej, Grunden til, at Mennesker sulter ihjel mellem Bjerge af Fødevarer, maa søges i den lige saa syge som barbariske og kulturfjendtlige **Ejendomsret.** Basis for denne findes intet Sted i Naturen, thi selv hvor man synes at spore Tegn til den i Dyreverdenen, viser det sig at være **Naturforholdene** som avler den instinktive Trang til, indenfor et givet Tidsrum, at sikre sig Forraad til Livets Opretholdelse. Manglen af en saadan selvfølgelig og naturlig Grund til Ophobning af Ejendom i det menneskelige Samfund — hvilken Ophobning tilmed er **ubegrænset** for Individet — viser i hele sin uhyggelige Udstrækning det lige saa barbariske som vanvittige Samfundssystem.

Menneskeheden er saaledes i Besiddelse af alle Betingelser for at kunne afslutte »Kampen for Tilværelsen«, den holder bogstaveligt i Hænderne den fremskredne Teknik som henviser os til at burde forvandle den nedværdigende Kamp til ædel Kappestrid paa det menneskeværdige, aandelige Omraade; men — Fornuftsvæsenets Hjærne sætter sig derimod og gør dermed det skamroste Kulturmenneske i den nuværende Periode til Klodens ynkeligste Skabning

Jeg haaber hermed at have godtgjort, Hr. Bækkelund, hvorfor Mennesket skulde være udenfor Deres »Regler«.

Naar De dernæst gaar over til at jævnføre Kampen mellem Arbejdsgivere og Arbejdere med Stridighederne mellem Nationerne, da mener jeg Logiken svigter. I Konflikterne mellem Arbejdsgivere og Arbejdere drejer det sig dog udelukkende paa begge Sider om individuelle Fordele og intetsomhelst andet. Denne Kamp er saaledes, paa Ejendomsrettens naturstridige Grundlag, ubetinget nødvendig og set fra sin urimelige Basis, ganske naturlig. For de bevidste Arbejdere er Maalet jo ogsaa, gennem de vedvarende Kampe, snarest at naa til Ejendomsrettens Afskaffelse.

Men helt anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til det nationale Spørgsmaal, idet nemlig kun de Besiddende, Arbejdskøberne og Magthaverne, kan være interesserede i denne Sag og har personlige Fordele af Nationens Bestaaen.

Er Begrebet Nation og »Fædreland« saaledes kun et økonomisk Spørgsmaal for de Besiddende, er det samtidig berøvet sin, af Overklassen paasmurte, romantisk-ideale Fernis, og tillige er det givet, at ingen selvtænkende Arbejders Hjærne kan rumme nogen national Tanke eller Følelse. Han stræber kun efter hurtigst at faa hævet sit personlige og dermed sin Klasses Niveau for snarest at naa til den fuldkomne Frigørelse; men disse Bestræbelser hæmmes netop paa det kraftigste af »Nationen«. Han trækker nødtvungent, grundet paa manglende Vilje og Oplysning hos Flertallet, efter Overklassens Kommando i den militære Slagtertrøje. Han skal vove Liv og Lemmer for at beskytte eller helst udvide Landets Omraade, udelukkende til Fordel for Overklassen — dette Land, hvoraf han ikke ejer en Tomme og hvor han kun tør træde paa de Steder, som anvises af de autoriserede Ransmænd. Han skal eventuelt myrde sin Familie og Venner, sine Kammerater, Klasse- og Lidelsesfæller, hvis hans fødte Fjendes, den Besiddendes, økonomiske Interesser trues.

Den Dag, Arbejderflertallets Øjne aabnes for denne umenneskelige Skændsel og Nedværdigelse, er forhaabentlig ikke fjærn.

De skriver med Bekymring om Danmarks Statsgæld, Hr. Bækkelund, og De spaar, at om et Par Menneskealdre kan

alle ikke spise sig mætte eller faa Smør paa Brødet. De har vist ikke indgaaende Kendskab til Proletariatet, Hr. B., thi da maatte De vide, at den **Dag i Dag** kan langtfra alle spise sig mætte eller faa Smør paa Brødet. Men hvad det saa skulde gavne den sultne, at han vifter med en pansret Næve — hvis Panser han selv har maattet slide for — overfor andre **lige saa sultne,** det kan jeg ikke indse. Nej, skal den pansrede Næve anvendes — og det bør den hellere i Dag end i Morgen — saa bør det være overfor de internationale Udbyttere, som forhindrer, at Arbejderen faar Smør paa Brødet, og Næven bør bruges saa eftertrykkeligt, at der ikke bliver Plads til nogen Udbytter mere.

Er vi først komne saa vidt, da er det af de Besiddende konstruerede Begreb »Nation« — hvis Oprindelse er økonomisk og saa godt som intet har med Naturforhold eller Fornuft at skaffe — da er dette Begreb med samt alle nationale Spørgsmaal for bestandig ude af Verden.

Jeg siger dette uden Frygt for at henflytte mig selv eller andre i en Drømmeverden, thi »Drømmen« bliver Dag for Dag til klar Bevidsthed i flere og flere af de lidendes og undertryktes Hjærner. Og det maa forøvrigt netop siges at være en Hensyntagen til Forholdene som de er, at Idealet stedse holdes frem, for derigennem at befordre Utilfredsheden med det bestaaende, vække Forstaaelsen og Selvhævdelsen samt styrke den revolutionære Vilje til eftertrykkeligt at sætte: »Haardt mod haardt«.

Johs. Mortensen.

Til Smede-, Maskin- og Skibsværftsarbejderne.

Hvorfor er vor Organisation magtløs?—

Kammerater og Standsfæller! Vore sidste tre Generalforsamlinger, som blev en Følge af Lønkonfliktens sørgelige Afslutning, har utvivlsomt behandlet vigtige Spørgsmaal med Hensyn til Medlemmernes organisatoriske og økonomiske Interesser. Jeg nævner her Repræsentantskabsmødet, vor Bestyrelses Stilling paa dette, Urafstemningen, det deraf følgende kolossale Nederlag for vor Bestyrelse i Form af det alle saa velbekendte Mistillidsvotum til samme, Forslag om Bevilgelse af 10,000 Kr. til vore Arbejdsløse og endelig de løse Arbejderes Sag paa Burmeister & Wains Skibsværft.

Ved Behandling af de første 3 Spørgsmaal kunde Bestyrelsen som bekendt ved Hjælp af den altid beredvillige og systematisk begrebsforvirrede Stab af Medlemmer ikke denne Gang magte Situationen, men maatte ty til Hr Hovedpastor og Margarineregnskabsfører Lyngsie og hans Forbundsfællers Assistance. Generalforsamlingen, der skulde behandle Bestyrelsens Mistillidsvotum og eventuelt foretage Valg af en fuldstændig ny Bestyrelse paa Grund af den for vore Herrer Bestyrelsesmedlemmer saa generende Urafstemning, blev til et udmærket Udbytte for den saa snedige, paa Dumhed og Uvidenhed højt levende Lyngsie og hans Mænd. H. P. Hansen, Nr. 12, og jeg, som var Urafstemningens Sejrherrer paa Retfærdighedens Grundlag, en Retfærdighedsakt som for Resten er enestaaende i vor Afdelings Historie, stod som de forhadte Fjender overfor hele den Lyngsie'ske Generalstab, der altid har levet højt paa Uretten. Lyngsie og Co. opbød nu hele deres diplomatiske Snedighed i Retsfordrejning, falsk Bagvaskelse og løgnagtige Beskyldninger overfor os to; disse frække og løgnagtige Paastande overfor rettænkende Arbejdere har selvfølgelig deres Oprindelse fra og Uddannelse i Svendborg Margarinefabrikens Periode, hvor det i en lang Aarrække gjaldt om at holde Løgn, Falskneri og Øjenforblændelse i harmonisk Samklang. Den Smule af selvstændig og korrekt Tankegang, som ca. fire Ugers Tid i Forvejen kunde opildne vore Kammerater ved Urafstemningen, blev nu spredt i en vild Begrebsforvirring og samlede sig til Slut i en ydmyg Falden paa Knæ for Lyngsie og hans Autoritet paa det begrebsforvrængede Omraade. Generalforsamlingens Afstemning, som i denne Sag skete ved Haandsoprækning og foretoges under alvorlig og kirkelig Andagt og Ro, resulterede i en omtrent fuldstændig Tilslutning til den gamle Bestyrelse. Kammerater! Dette var for os alle en grænseløs Skam. Hvorledes man endvidere affærdigede Forslaget om de 10,000 Kr. til vore arbejdsløse Medlemmer, staar vel nok enkelte af jer i en meget frisk Erindring. Hvorvel Sagen fortjente en kritisk Belysning paa dette Sted skal jeg dog ikke komme længere ind paa den her; kun skal jeg bemærke, at den Medfølelse, som vor Generalforsamling udviste overfor sine Arbejdsløse, var omtrent af samme Art som den, Arbejdsgiverne har overfor deres Arbejdere; men hvad gør ogsaa det, naar bare man faar Faarene til at lytte til den gamle Fløjte, hvorpaa man udstøder de gamle, fortærskede Melodier om Klasseløfelse og Solidaritet. Hvorledes dette grinagtige Spilfægteri ser ud i Virkeligheden, naar man vil tage det i praktisk Brug, kan de Arbejdsløse vel nok selv dømme om. — Endvidere nogle Ord om de løse Arbejderes Sag paa B. & W.s Skibsværft. Siden vor Overenskomst af 1907 har dette Arbejdsforhold henligget i Skruebrækkeriets Tegn i Organisationens Navn, idet baade Dansk Arbejdsmands-Forbund og De samvirkende Fagforbund fra Tid til anden har erklæret sig for magtløse overfor dette Forhold, som for Medlemmer af vor Afdeling har udartet sig til det rene Medlemstyranni. Jeg skal her lade alle de Grunde — bag hvilke Dansk Arbejdsmands-Forbund, De samvirkende samt vor Afdelings Bestyrelse i Tidernes Løb har søgt at skjule sig for at undgaa en Konflikt med det nævnte Firma, — være udeladte. Derimod skal jeg i Korthed fremstille Sagens Enkeltheder efter Organisationens Ret og Overenskomstens Ordlyd, paa den Maade, man nu engang maa se paa disse. Det er en bekendt Sag, at alt Arbejde i Jærnindustrien, og navnlig paa Skibsværfter, som ikke falder under det faglærte, sorterer under Dansk Skibsværftsarbejdernes Forbund. Efter under Afdelingen Støberi-, Maskin- og Skibsværftsarbejderenes Forbund. Efter Overenskomsten af 1907 blev Lønnen paa Skibsværfterne og for den øvrige Jernindustri her i Byen forhøjet fra 30 til 33 Øre i Timen for Arbejde, der henhører under D. A. F. Paa Skibsværfterne her i Byen har det fra gammel Tid været Kotume hver Dag at antage løse Arbejdere til forskellig Arbejdsmandsbrug og til Tider en ret anselig Styrke. Dette løse Arbejdsforhold har bevirket, at man aldrig har kunnet staa i et virkeligt Kontrolforhold til disse Arbejdere med Hensyn til om de var organiserede eller ikke. En Del af disse har imidlertid altid været vore Medlemmer, en anden Del er Medlemmer af andre Afdelinger i D. A. F. og en tredje Del findes der, som ikke tilhører nogen Organisation. Det var disse uorganiserede, som Firmaet efter Overenskomsten i 1907 friede til om at arbejde for 30 i Stedet for 33 Øre i Timen. Firmaet motiverede sin Fremgangsmaade dermed, at dette havde vel Overenskomst med Medlemmer af D. A. F. for 33 Øre, men dette gjaldt ikke for de uorganiserede. Firmaet mente, at Organisationen ikke havde nogen som helst Ret til at foreskrive, hvilke Arbejdere det maatte benytte og hvilke ikke, og det holder sig saaledes til de uorganiserede for 30 Øre i Timen. Følgen heraf er bleven at alle organiserede Fag paa denne Fabrik, der staar i fast Arbejde, har siden 1907 daglig arbejdet sammen med Skruebrækkere. For at vor Organisation kunde komme til at give det Udseende af at være villig til at gøre noget for Sagen, indrykkede vor Bestyrelse i det saakaldte Arbejderorgan »Social-Demokraten« en Bekendtgørelse, der gik ud paa, at ingen af vore Medlemmer maatte tage Arbejde for 30 Øre i Timen, med mindre de vilde blive betragtet som Skruebrækkere. Sagen antog herefter en stadig mere alvorlig og haarrejsende Karakter, idet Firmaet blev ved sin gamle Trafik, og vore organiserede Medlemmer af Afdelingen har i utallige Morgener maattet staa for Værftets Port og set paa, hvorledes deres eget Arbejde er blevet optaget af nødlidende Skruebrækkere for 30 Øre i Timen, medens de selv ikke turde gaa ind af Frygt for deres Organisation, som havde Overenskomst paa dette Arbejde uden dog at gøre et alvorligt Forsøg paa at skaffe sine Medlemmer deres Rettigheder. Under denne Vinters store Arbejdsløshed har Forholdet været ganske fortvivlet, idet ikke alene uorganiserede, men efter Sigende ogsaa mange organiserede, navnlig arbejdsløse af forskellige Fag her i Byen, er gaaet ind paa at arbejde for 30 Øre i Timen; der nævnes endog Smede og Maskinarbejdere. Man kan saare godt forstaa, at de af vore Medlemmer, som har fulgt Sagens Gang, maatte med Tiden blive opfyldt af Harme ved at se sin Organisations ledende Mænd staa ligegyldige over for dette Medlemstyranni paa den ene Side og et frodigt blomstrende Skruebrækkeri paa den anden. Som Følge heraf blev ogsaa Talerstolen og Dirigentpladsen næsten stormet paa den næstsidste Generalforsamling i Forsamlingsbygningen paa Enghavevej, da det ømme Punkt skulde behandles. Bestyrelsen, som altid har haft en Djævelens Respekt for at behandle dette Punkt paa en Generalforsamling, havde af de 10 Punkter, der var paa Dagsordenen, sat dette Punkt som det sidste og fik ydermere ved Mødets Begyndelse vedtaget, at man skulde slutte Generalforsamlingen

Kl. 12, for, som Formanden sagde, at de arbejdende Medlemmer kunde faa udsovet og komme paa Arbejde til rette Tid!!! Hvad der laa bag denne Hensynsfuldhed, kan man vel nok selv forklare sig; men efter gammel Vane solgte man ogsaa her sine Rettigheder for nogle lumpne Fraser. Da det vigtige Spørgsmaal skulde behandles, værnede man sig mod Medlemmernes Harme ved at slutte Mødet under Paaskud af, at Kl. var 12. Bestyrelsen maatte nu under Situationens Højtryk bekvemme sig til at indvarsle til et tredje Møde inden 8 Dage. Paa dette Møde skulde saa Sagen indgaaende behandles. Paa dette Møde fik man atter et storslaaet Bevis for, at Arbejderne i vor Tid ikke er sig Sammenslutningens Magt og Styrke bevidst, idet de diskuterede op ad Vægge og ned ad Stolper uden dog at komme til Resultat om, hvorledes Sagen skulde fanges an. Jeg, som flere Gange tog Ordet i denne Sag, hævdede som bekendt paa det bestemteste, at dette Spørgsmaal var et Magtspørgsmaal, som vor egen Afdeling stod magtløs overfor, og som saaledes kun kunde løses gennem D. S. F.s stærke Centralisation, der endnu aldrig er bleven brugt paa en alvorlig Maade i dette Spørgsmaal. Mit skriftlige Forslag, som jeg stillede i denne Retning, blev forkastet under Paaskud af, at »De samvirkende Fagforbund« ikke kunde løse dette Spørgsmaal; men den virkelige Grund, som sikkert er, at »De samvirkende« slet ikke har i Sinde at løse Spørgsmaalet, blev fortiet. Formanden generede sig ikke ved til Slut at anbefale, at Medlemmer, som ønskede at søge Arbejde det nævnte Sted, godt kunde lægge Bogen op og arbejde for 30 Øre indtil 1911, til hvilken Tid Overenskomsten vilde være udløben; andre Veje kunde han ikke anvise. Altsaa fagligt anerkendt Skruebrækkeri!

Kammerater og Fagfæller! Hvorfor staar vi magtløse overfor dette Spørgsmaal? Og hvorfor maa vi give tabt overfor vore overenskomstmæssige Rettigheder? Mon vi i Virkeligheden er for svage og magtløse? **Nej, gu' er vi ikke, nej!** Men det er fordi vore faglige Ledere, saavel store som smaa, har fælles Interesse med Arbejdsgiverne i at holde Ro og Fred paa Arbejdsmarkedet, saaledes at den skammelige Udbytning af vor Arbejdskraft kan gaa sin jævne Gang. Ved Siden af den forræderiske Trafik, der føres med Arbejdernes Rettigheder, forstaar man dog saare godt paa Møder og i Pressen (»Social-Demokraten«) at slaa omkring sig med Fraser om Arbejdernes Organisationer som Magt, takket være de dygtige Førere, der bringer denne Magt frem til Forstaaelse og Sejr. I dette øjenforblændende Forhold, hvori vore ledende Mænd staar til os, findes Sagens Kærne, og derfor kan vi heller ikke faa Konflikten løst hos B. og W. paa en for os hæderlig Maade, lige saa lidt som vi i Tidens Løb har formaaet paa en virkelig og intensiv Maade at bremse Jernmændenes barbariske Lock-out-Trusler.

Kammerater! Husk paa, at altid er det fra vore Ledende blevet betydet, at den største Fordel opnaar vi ved at staa samlede som én Magt under »De samvirkende« og »Dansk Arbejdsmandsforbund«; men i det Øjeblik, vi vil tage denne Magt i praktisk Brug, viser det sig, at den ikke er til Stede, eller ogsaa optræder den paa en skuffende Maade, saa vi bliver overladte til os selv. Konflikten hos B. og W. er atter et slaaende Bevis herfor. Jeg spørger derfor: »Hvornaar vil I give Slip paa eders fordømte Autoritetstro overfor alle disse fremskudte Arbejderguder, som kun nærer de for os forkastelige Interesser: Paa den ene Side at holde os nede, og paa den anden Side at bevare det borgerlige, kapitalistiske Samfund?«

Naar I, Kammerater, vilde bruge eders Tanke og Handlekraft paa rette Maade, hvad I desværre ikke gør, saa vilde vi organiserede Arbejdere med Lethed kunne forhindre, at vi bliver opdraget til villige og billige Industrislaver og til en kommende Krigs — Kanonføde!

Hans Petersen, Nr. 883.

Selskabelige Separatister.

I denne Tid er Spørgsmaalet brændende: Hvem er Separatister?

Efter »Social-Demokraten«s autoriserede, helige og ukrænkelige Udlægning er Separatisterne det formastelige Mindretal, som i en Organisation vover at have en anden Mening end Flertallet og som Følge deraf danner en ny Organisation. Saaledes er Teorien ved det forhenværende Arbejderblad; men hvorledes forholder det sig med Praksis?

Ja, Bladets Stilling til Konflikten blandt Bladbudene viser den totaleste Ringeagt for alle fastslaaede, guddommelige Principper i denne Løgnerede. Som bekendt førte nogle rent personlige Kævlerier i Bladbudenes Organisation, fremkaldt af Splittelseskvinden Olivia Nielsen, til at en Del af »Social-Demokraten«s Bude udmeldte sig af deres Organisation, hvilket altsaa medførte, at de organiseredes Blad omdeltes af uorganiserede Bude. Bestyrelsen for Bladbudenes Organisation indkaldte derefter til Generalforsamling og indbød Forretningsfører Hørdum og Kontrolkomitéen, men baade denne og Hørdum var enige om at glimre ved en overlegen Fraværelse. Derimod skyndte Komplottet sig at give den af »Social-Demokraten«s 126 Separatister under »Kvindeligt Arbejderforbund« nydannede Organisation sin Sanktion. De samv. Fagforbund tildelte ogsaa de 126 deres allerhøjeste Anerkendelse — selvfølgelig, da den stiftede Separatistklub tilhører de konservatives Magtomraade. Men Følgen har været den brutale, at Ikke-Separatisterne ved Social-Demokraten er bleven truet med Afsked. Som man ser søger »De samv. Fagforbund« hovmodigt og tyrannisk at fremkalde den totaleste Begrebsforvirring og at tilintetgøre de helliggjorte Teorier, idet man autoriserer den af et ringe Mindretal dannede Separatistklub paa Trods af den bestaaende faglige Organisation med 800 Medlemmer. Den tænkende Arbejder tvivler imidlertid ikke om, at en Skæbnens Ironi har ramt Diktatorerne i Farimagsgade derved, at Separatistæder-Bladet Dag for Dag besudles af de forhadte Separatisters Fingre. Vi afventer med Interesse Begivenhedernes Gang.

Pluk og Hug.

KRISTELIG KRIGSGALSKAB.

For nylig samledes Stemmekvægets Udvalgte af alle Farver, ogsaa de blegrøde, i Frederikskirken for at modtage Velsignelsen til den ansvarsfulde Vrøvlesaison i de to høje Ting.

Biskop Rørdam talte med kristelig Rørelse til Krigens og Blodsudgydelsens Forherligelse. Han anbefalede, som den alkærlige Guds bevægede Tjener, paa det inderligste at træffe de allerbedste Foranstaltninger for ikke at sakke agter ud ved Konkurrencen i den kommende Menneskeslagtning. Udgangspunktet for Talen har forøvrigt vor varmeste Sympati: Alt, hvad der kommer fra din Haand, gør det med Kraft. Det er svært hørt! Er der noget, vi mangler her i Landet, saa er det Kraft — i Fremskridtets Tjeneste. Biskoppen talte ogsaa noget om manglende, personlig Ansvarsfølelse. Den Guds Tjener staar selv som Eksemplet i saa Henseende, idet han anbefalede de tilstedeværende Tingkroppe at træffe Forberedelser til et ganske ukristeligt Massemyrderi. Ligeledes apellerede Herrens Salvede til Samvittigheden, som efter den biskoppelige Opfattelse ligesom Dannebrog er kommen fra oven. Vi tvivler ikke om, at Rørdam, saavel som andre Overklassemennesker, her hentet deres Samvittighed fra *oven*, i Modsætning til os andre, som har erhvervet den fra *neden*, fra Proletariatets Dyb. Samvittighederne er saaledes højst forskellige, hvilket dog ikke hindrer os i at indprente alle revolutionære den Rørdam'ske Maksime: Alt, hvad der kommer fra din Haand, gør det med Kraft, — med *revolutionær* Kraft!

GLEMSOMHED.

Som vore Læsere maaske vil have lagt Mærke til havde vi før Grundlovsdagen en Annonce i Social-Demokraten angaaende Festen d. 5. Juni i St. Vibenshus. Der var paa Bladets Kontor betalt for Indrykning 2 Gange (anden Gang paa selve Dagen d. 5.), men til vor Forbavselse var ingen Annonce at finde i Bladet den 5. Juni. Ved Forespørgsel paa Kontoret vidste ikke en Sjæl Besked med denne Sag, men efter sveddryppende Anstrengelser lykkedes det omsider at finde Satsen til Annoncen, den var paa en aldeles vidunderlig Maade bleven forputtet mellem de Annoncer, der skulde i Bladet d. 6. Juni, altsaa Dagen efter Festen. Sandsynligvis har dette ikke usædvanlige, rent bedrageriske Tricks, virket i Øjeblikket og været til Skade for Besøget i St. Vibenshus; men hvis de ovenud snedige Farimagsherrer tror paa denne Maade at kunne spærre Syndikalismen Vejen, har de forregnet sig. Den Slags Skærver stanser ingen Fremskridtsmarch, de formaar kun at irritere og fremtvinge et saa kraftigt Spark, at Skidtet velfortjent ryger om Ørene paa Modstanderen.

Og Guderne skal vide, de bedsteborgerlige, svulmende Snylterfjæs i Farimagsgade er ikke for kønne til den Behandling!

DAARLIG SAMVITTIGHED.

Da Syndikalistisk Forbund afholdt det store Møde i Rømersgade med Emnet: Hvem er Skruebrækkerne? maa »Social-Demokratens Samvittighed have været mindre god. Man havde nemlig medens Mødet stod paa, stænget og lukket alle Døre i Farimagsgade 49; man frygtede et Besøg. Ingen kom ud og ind uden stærk Kontrol; men da Besøget udeblev og Mødet var forbi, trak de Herrer i Farimagsgade Vejret med et Lettelsens Suk og udbrød: Gudskelov! disse forbandede Separatister, hvor de har gjort os forskrækkede! Tænk om de havde erobret Sætteri og Trykkeri og givet sig til at trykke »Social-Demokraten« i revolutionær Aand, hvad i Alverden vilde vore Venner og Allierede i Borgerskabet have tænkt om os? Ak, almægtige Gud, at du holdt din Haand over os!

Herren er med sine.

Den elektriske.

Altid Dame-Saaler og Hæle 2,00, Herre 3,00. Færdig paa 20 Minutter. Telf. 19,700 x. **Fodtøjsreparationen, Torvegade 19.**

Syndikalistisk Forbund

har Møde hver Lørdag Aften Kl. 9, Rantzausgade 58, Kælderen.

Alle revolutionære Arbejdere, Mænd og Kvinder, bør være Medlemmer.

»Syndikalisten« udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 30 Ø. Kvartalet, 5 Ø. pr. Eksemplar. Ekspedition for Abonnement: Edv. Adelørn, P.D. Løvs Allé 14, St., Ekspedition for Forhandlere: Peder Fabersgade 18, 2., Petersen.

Hvem forhandler „Syndikalisten".

Cigarforretningen Pilestræde 56.

Cigarforretningen P. Fabersgade 18.

Nørrebros Centraltrykkeri.
(Jul. Hansen).